

stedelse og altsaa albrig har været lovlig Hjemmel for en eneste Udgift eller Indtægt. Den hele Betragtningmaade, at der er Nødvendighed for at bryde Loven, for at gaa videre og videre paa Ulovlighedens Vej, maa jeg nedlægge en bestemt Indsigelse imod. En Grundlov er ubrødelig, eller den er Ingenting. Det at sige: naar vi ikke kunne regjere med Grundloven, regjere vi udenfor Grundloven eller mod Grundloven, det er det Samme som at erklære den for Null. Det er en Betragtningmaade, jeg ikke forstaar, at Noget, der overhovedet mener at holde paa Grundloven, kan gjøre gjældende. Hvad vil Grundloven sige Andet end den absolutte Grændse, udenfor hvilken Ingen har Lov til at gaa i den politiske Kamp, under ingen Omstændigheder, uden nogenformelt Undskyldning. Hvad endelig Udgiften til Forstaaelsen med det andet Thing angaar vil jeg indskrænke mig til den korte Bemærkning, at Forstaaelse med det andet Thing naaes ikke derigjennem, at vi godkjende Grundlovsbrudet; thi paa det Grundlag kan der ikke naaes nogen Forstaaelse; den naaes kun derved, at man paa begge Sider enes om at holde Grundloven, og det første Skridt dertil er, at man fra vor Side enes om den kraftigste og bestemteste Protest mod Brudet paa den, og denne nedlægges ved Forfæstelsen af dette Forslag.

Mourad: Endelig er da denne Lov kommen under Behandling. Jeg tilstaar, jeg har imødeset den med Vængsel. Den burde egentlig have været forhandlet her i Salen i Slutningen af April eller Begyndelsen af Mai. Endelig nu ligger den for her, da vi have omtrent et Par Maaneder tilbage nu af det indværende Finantsaar, for hvilken den er udstedt. Det er da ogsaa paa høie Tid, at den kommer til os. Jeg undrer mig egentlig ikke over, at dette Forslag kommer saa sent til os. Det er holdt tilbage af Uudselighed. Det har været sig sin egen Svaghed bevidst; det er, som om jeg ser det staa foran mig og tilbæke sig med sine Hænder, for at man ikke skal se dets Skamrødme, og der er vistnok ogsaa al god Grund for Lovudkastet til at skjule denne Skamrødme; thi der er overordentlig væsentlige Anker at gjøre mod det. De Anker, som jeg har imod den foreliggende Lov, ere fornemmelig tre. Jeg skjønner ikke rettere, end at Conseilspresidenten i tre Henseender har overtraadt Grundloven eller er traadt udenfor Grundloven ved dette Lovforslag. Der staar i Grundloven, at Finantsloven skal indeholde et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter. Det staar i § 48, og i § 49 staar der, at forinden Finantsloven er vedtagen,

maa Skatterne ei opkræves. Naar man altsaa skal opkræve Skatterne, er det nødvendigt, at en Finantslov er vedtagen, og en Finantslov skal indeholde et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter — de to Ting staa fast. Men hvad gjør nu denne Lov? Er det en Finantslov? Den indeholder ikke Spor af Overslag over Indtægter og Udgifter; den er aldeles uberettiget til at føre Navn af Finantslov. Og dog bemyndiger den til at opkræve Skatterne! Men hvor kan denne Lov bemyndige til at opkræve Skatter, da kun Finantsloven kan give en saadan Bemyndigelse, og der, naar Finantsloven er vedtagen, ikke behøves en saadan Bemyndigelse? Det er dog en umaadelig Annaselse, at en Lov, som ikke indeholder et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter, giver Bemyndigelse til at opkræve Skatter, thi denne Bemyndigelse kan kun gives af en Finantslov. Jeg stiller mig her aldeles paa selve Ministeriets Standpunkt: at Regjeringen, naar Forholdene gjøre det nødvendigt, kan give en foreløbig Finantslov, der har samme Betydning som en paa regelmæssig Maade vedtagen Finantslov; men selv i dette Tilfælde forekommer det mig, at man nok maa kunne holde sig til det, der er nogenlunde forstandigt og stemmende med sund Fornuft. Naar man vil give en foreløbig Finantslov — jeg dvæler lidt længere ved det, da vi jo leve aldeles i provisoriske Tilstande — bør en saadan Lov indeholde et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter, og naar Kongen har vedtaget en saadan Lov, vil efter Ministeriets Opfattelse, der i saa Henseende stemmer med min, Bemyndigelsen til at opkræve Skatterne, følge aldeles af sig selv. Men at gaa hen og give denne Bemyndigelse uden at opfylde den derfor stillede Betingelse er Noget, der i den Grad er uforstandigt, at jeg oprigtig talt ikke begriber, hvorledes man kan gjøre det. Dette er altsaa min ene Anke imod det foreliggende Lovforslag. Min anden Anke er den, at det ikke har nogen udtrykkelig Indskrænkning af Udgifterne saaledes, at kun de Beløb bevilges ved det, hvortil begge Thing have givet deres Samtykke. En saadan Indskrænkning vilde have været, at Regjeringen betragter sig som Udsøver af hele den lovgivende Magts Villie; men det gjør Lovudkastet slet ikke. Nei, det sætter ikke denne Grændse for Bevillingerne, og i de Budgetter, som slutte sig til dette Lovforslag, har man optaget mangfoldige Beløb, som Folkethinget har nægtet. Men naar et Ministerium tager slike Beløb, som ere bleve nægtede af en af den lovgivende Magts Faktorer, saa træder det frem som et